

KAPITOLA 1



Dech na sedm minut zadržet nedokážu. To ani na jednu. Kdy-
si jsem zkusila uběhnout za sedm minut kilometr a půl, jelikož
někdo mi řekl, že sportovci to zvládnou i za čtyři, ale napros-
to jsem pohořela, když mě asi v polovině odrovnalo píchání
v boku.

Každopádně něco jsem za sedm minut dokázala a leckoho
by to ohromilo: Stala jsem se královnou.

O pouhých sedm minut jsem při narození předběhla svého
bratra Ahrena, čímž jsem získala trůn, který měl být původně
jeho. Ještě v předchozí generaci by na tom nezáleželo a Ahren
by byl právoplatný dědic jenom proto, že je muž.

Bohužel máma s tátou nepřipustili, aby se jejich prvorozeně-
ti odňal titul jen kvůli nešťastnému, ač poměrně rozkošnému
páru ňader. Proto změnili zákon, což lid jedině přivítal, a mně
začal dennodenní trénink na příští vládkyni Illey.

Rodičům ovšem nedošlo, že jejich snaha o spravedlnost v mém
životě byla podle mě poněkud *nespravedlivá*.

Ne že bych si stěžovala, vždyť mi bylo jasné, jaké mám štěstí, ale byly dny, někdy i měsíce, kdy to na mě všechno padlo a na jednoho člověka bylo té tíhy opravdu přespříliš.

Zalistovala jsem v novinách a narazila na článek o dalších nepokojích v zemi, tentokrát v Zuni. Když se můj otec stal před dvaceti lety králem, jako první věc nechal zrušit kasty. Trvalo celý můj život, než se od starého systému pozvolna úplně upustilo. Vždycky mi přišlo šílené, že lidi podle těchto omezujících a zároveň náhodných nálepek kdysi skutečně žili. Máma byla Pátá, kdežto táta byl První. Nechápala jsem to, vždyť na pohled mezi nimi nebyl jediný rozdíl. Podle čeho bych měla poznat, jestli vedle mě jde Šestý nebo Třetí? A proč by na tom mělo vůbec záležet?

V době, kdy otec vyhlásil, že se kasty ruší, lidé v celé zemi byli nadšení. Táta předpokládal, že během jedné generace se provedené změny ujmou a dnes už bude všechno klapat jako po drátkách.

Jenže to se nestalo a poslední rozbroje v Zuni byly jen další známkou neklidu v řadě.

„Káva, Vaše Výsosti,“ oznámila Neena, přičemž na stůl přede mnou položila šálek.

„Děkuju. Talíře už můžeš odnést.“

Zběžně jsem si očima projela článek. Tentokrát šlo o jakousi restauraci, kterou spálili na popel, protože majitel odmítl povýšit číšníka na kuchaře, přestože mu to prý slíbil. Číšník tvrdil, že povýšení nedostal kvůli své rodinné minulosti.

Při pohledu na ohořelé trosky jsem opravdu nevěděla, na čí stranu bych se měla postavit. Majitel má přece právo povýšit či propustit, koho chce, a na číšníka by se zase nemělo pohlížet jako na něco, co už technicky neexistuje.

Odložila jsem noviny stranou a vzala do rukou šálek kávy.

Tátu to muselo rozladit a bylo mi jasné, že už hloubá nad tím, jak to dát do pořádku. Jenže i kdybychom dokázali napravit škodu, všechny projevy diskriminace založené na bývalých kastách jsme zarazit nemohli. Daly se vysledovat jen těžko a docházelo k nim příliš často.

Vrátila jsem prázdný šálek na stůl a přešla jsem k šatně. Den právě začínal.

„Neeno!“ zavolala jsem. „Kde jsou ty šaty ve švestkové barvě? Ty se stuhou v pase.“

Přiběhla mi na pomoc a soustředěně přivřela oči.

V paláci byla poměrně nová. Začala pro mě pracovat teprve před půl rokem, když moje předchozí komorná na dva týdny onemocněla. A jelikož byla mnohem příjemnější a navíc dokonale rozuměla mým potřebám, nechala jsem si ji. Taky jsem obdivovala její cit pro módu.

Teď zírala do rozlehlého prostoru. „Asi bychom to tu měly přeorganizovat.“

„To klidně můžeš, jestli najdeš čas. Já se do takových projektů nehru.“

„Jistě, protože na hledání oblečení máte mě,“ rýpla si.

„Přesně tak!“

Pochopila, že to myslím z legrace, a se smíchem se dala do pátrání mezi sukněmi a kalhotami.

„Dnes jsi hezky učesaná,“ pochválila jsem ji.

„Děkuju.“ Třebaže jako všechny komorné nosila čepec, stále si dokázala se svými vlasy vyhrát. Někdy jí obličej lemovalo pár černých kudrlinek, jindy si všechny prameny zapletla dozadu. Tentokrát měla kolem hlavy obtočené silné copy, které se ztrácely se zbytkem vlasů pod čepcem. Líbilo se mi, že dokáže svůj stejnokroj zkrášlit a odlišit od ostatních.

„Aha! Tady jsou.“ Vytáhla šaty po kolena a rozhodila si je po tmavé paži.

„Výborně! A našla bys mi k nim i sáčko? To šedé s tříčtvrtečními rukávy.“

S kamenným výrazem na mě zůstala hledět. „Rozhodně to tu musím přeorganizovat.“

Zahihňala jsem se. „Ty hledáš, já oblékám.“

Převlečená a učesaná jsem byla připravená na další den jakožto budoucí tvář monarchie. V šatech a sáčku jsem působila stále jemně žensky, zároveň ale dost silně na to, aby mě okolí bralo vážně. Dosáhnout takového souladu nebylo jednoduché, nicméně jsem se o něj snažila každý den.

Podívala jsem se do zrcadla a promluvila ke svému odrazu.

„Jsi Eadlyn Schreaveová, příští vladařka téhle země a úplně první vladařka. Nikdo...“ pronesla jsem, „... nemá takovou moc jako ty.“

Táta už byl u sebe v pracovně a se staženým obočím četl onu novinu. Kromě očí jsem se mu ničím nepodobala. To ale ani mámě.

S tmavými vlasy, oválným obličejem a pletí, která zůstávala po celý rok lehce snědá, jsem nejvíc připomínala svou babičku. Na chodbě ve třetím patře visel její portrét z korunovace. Jako malá jsem si ho často prohlížela ve snaze odhadnout, jak budu vypadat, až dospěju. Babička na obraze byla asi tak ve stejném věku jako já teď, a třebaže jsme nebyly úplně stejné, občas jsem si připadala jako její odraz.

Přešla jsem na protější konec místnosti a políbila tátů na tvář. „Dobré ráno.“

„Dobré. Četla jsi noviny?“ zeptal se.

„Četla. Tentokrát aspoň nikdo neumřel.“

„Ještěže tak.“ Nejhorší zprávy byly o lidech, kteří umírali na ulici nebo se pohřešovali. Svíralo se mi srdce, když jsem četla o mužích, které někdo zmlátil jen proto, že se s rodinou přestěhovali do hezčí čtvrti, nebo o ženách napadených za to, že se pokusily najít si zaměstnání, jež by pro ně v minulosti bylo tabu.

Pachatelé těchto zločinů a jejich motiv jsme někdy vypátrali okamžitě, ale velmi často jsme naráželi na hanebné osočování a plané pomluvy. Bezmocně sledovat všechen ten chaos mě vyčerpávalo a pro tátu to bylo nepochybně ještě těžší.

„Já to nechápu.“ Sundal si brýle na čtení a promnul si oči. „Sami o kasty nestáli, tak jsme jim je zrušili, a to hezky pomalu, aby si mohli zvyknout. A oni teď podpalují budovy.“

„Nedá se tomu nějak předejít? Nemůžeme vytvořit výbor zabývající se jen stížnostmi?“ Podívala jsem se znovu na fotku u článku. V jejím rohu byl vidět syn majitele restaurace, jak pláče nad ztrátou rodinného podniku. V hloubi duše jsem tušila, že stížnosti by přicházely rychleji, než by se na ně stíhalo odpovědět, zároveň jsem ale věděla, že táta nesnesl nicnedělání.

Pohlédl na mě. „To bys udělala ty?“

Usmála jsem se. „Ne, já bych požádala o radu svého otce.“

Povzdychl si. „Na to se nemůžeš spoléhat navzdýcky, Eadlyn. Musíš být silná a rozhodná. Jak bys řešila tenhle konkrétní případ?“

Zauvažovala jsem. „Podle mě to vyřešit nejde. To, že číšníkovi upřeli povýšení kvůli minulým kastám, se nedá nijak dokázat. Můžeme jediné vypátrat, kdo založil požár. Ta rodina přišla o své živobytí a za to musí někdo nést odpovědnost. Spravedlnosti se žhářstvím nedomůžeš.“

Táta zavrtěl nad novinami hlavou. „Asi máš pravdu. Rád bych jim pomohl. Kromě toho ale musíme přijít na způsob, jak zabránit tomu, aby se něco podobného opakovalo. Dochází k tomu stále častěji, Eadlyn, a to je děsivé.“

Hodil noviny do koše, pak vstal a přešel k oknu. I na jeho postoji bylo poznat, jak je celý napnutý. Role, již zastával, mu přinášela mnoho radosti jako třeba při návštěvách škol, které se snažil neúnavně zlepšit, nebo při pohledu na prosperující obyvatelstvo poválečné éry, již započal. Jenže takových okamžiků stále ubývalo. Poslední dobou si dělal velké starosti o stav země a úsměvy před kamerami pouze předstíral. Snad v naději, že se jeho očividný klid přenese na všechny ostatní. S těžkým břemenem mu hodně pomáhala máma, ale osud země spočíval jen na jeho ramenou. A jednou měl spočívat na mých.

Podle toho, jak zoufale se to zatím vyvíjelo, jsem se obávala, že předčasně zešedívím.

„Poznamenej si, Eadlyn, že musím napsat guvernérovi Harpenovi v Zuni. A upřesni, že jde o Joshuu Harpena, a ne o jeho otce. Pořád zapomínám, že v posledních volbách vyhrál on.“

Všechno jsem to zapsala elegantním psacím písmem, protože jsem věděla, že tátů potěší, až ho později uvidí. Ohledně krasopisu mi dával pořádné kapky.

Sama pro sebe jsem se potichu zahihňala, ale smích mě přelšel, sotva jsem se otočila zase na tátů. Mnul si čelo a zoufale se snažil vymyslet, co se všemi těmi problémy.

„Tati?“

Obrátil se na mě a instinktivně se narovnal, jako by musel vypadat silný dokonce i přede mnou.

„Proč si myslíš, že se to děje? Vždycky to takové přece nebylo.“

Nadzvedl obočí. „To rozhodně ne,“ uznal tiše, skoro jako by to říkal sám sobě. „Zpočátku to vypadalo, že jsou lidi rádi. Slavili pokaždé, když jsme zrušili další kastu. Takhle je to teprve pár let. Jde to z kopce od doby, kdy se oficiálně smazaly všechny rozdíly.“ Zahleděl se ven z okna. „Kdo vyrostl v kastách, ten ví, že dnes je to mnohem lepší. Pracovat a ženit se je o moc snazší. Rodinné příjmy nezaručuje jen jediný pracovní obor. Větší výběr existuje, i pokud jde o vzdělání. Ovšem kdo vyrůstá bez kast, a přesto není spokojený... Podle mě asi nemá co na práci.“ Podíval se na mě a pokrčil rameny. „Potřebuju čas,“ zamumlal. „Potřebuju to všechno nějak zastavit, opravit a pak spustit znovu.“

Všimla jsem si hluboké vrásky mezi jeho obočím. „To asi nebude možné, tati.“

Uchechl se. „V minulosti jsme to už udělali. Vzpomínám si...“

Výraz v jeho očích se změnil. Chvilí na mě hleděl, jako by se mě beze slov na něco ptal.

„Tati?“

„Ano?“

„Jsi v pořádku?“

Několikrát zamrkal. „Ano, drahá, v naprostém. Proč se nepustíš do těch škrťů v rozpočtu? Odpoledne si projdeme tvoje návrhy. Teď si musím promluvit s tvou matkou.“

„Jistě.“ Jelikož matematika mi zrovna moc nešla, na jakémkoli návrhu na škrty v rozpočtu či na finanční plán jsem musela makat dvakrát déle než otec. V žádném případě jsem si ale nehodlala vzít na pomoc některého z jeho rádců, aby mi stál s kalkulačkou za zády a opravoval chyby. Třebaže jsem leckdy musela zůstat vzhůru celou noc, vždycky jsem odevzdala pečlivě odvedenou práci.

Ahren byl samozřejmě přirozený talent na matematiku, jenže on na schůzích o rozpočtu, o přerozdělování pozemků a zdravotní péči sedět nemusel. Beztrestně se z nich vykroutil už po sedmi pitomých minutách.

Než táta zmizel z místnosti, poplácal mě po rameni. Ještě dlouho potom jsem se na čísla před sebou nedokázala soustředit. Pořád jsem měla před očima ten zvláštní výraz v jeho obličeji a něco mi říkalo, že souvisí se mnou.